

"מראות הצובאות"

מאת הרה"ג יעקב ישראל לוגאסי שליט"א
קטעים מהספר (פרק א')

א. בפריצת גדרי הצניעות ראוי העולם לכליה הארכנו בהקדמה לבאר שאחריות מצב העולם מטל על הנשים, ולא עוד אלא אף גאולתן של ישראל תלויה בצדקותן וצניעותן של הנשים, ושמה נדמה לכן כי מגזם הוא להטיל על בת ישראל את אחריות הגלות, ובודאי מקשה לכם זאת, ובפרט שיש לכם גם לטעון: הלא רב מצות התורה נתנו לגברים ולא לנשים, ואם כן, למה עלינו תלוונתכם לתלית הקולר בצארנו?

הבה ננסה להסביר לכן זאת בטוב טעם בסיענתא דשמיא.

ידוע ומפורסם הנאמר בתורתנו הקדושה על רצון בלעם הרשע לקלל את ישראל, ולא נתנו ה' יתברך, וכנאמר: "ויחפץ ה' אלקיך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלקיך". וכשראה בלעם שתוחלתו נכזבה מלקלל את ישראל, קרא בלעם לבלק ואמר לו: "ועתה הנני הולך לעמי לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים" (במדבר כד, יב), ומפרש רש"י: לכה איעצך - איזה עצה נתן לו כדי להשמיד את ישראל? אמר לו: אלקייהם של אלו שונא זמה, ולא תוכל להאבידן מן העולם אלא אם כן בפשלו בחטא גלוי עריות. ונתן לו עצה ודרך פתוי, כמבאר בגמרא סנהדרין (קו) איזו עצה מתחכמת נתן לו כדי למשך את בני ישראל ולהכשילן, ונעצתו של בלעם הרשע הצליחה. ומה שלא הצליח בקללותיו הוא ובלק עם כל השתדלותם, הצליחו ב"גדול" - לאבד מעם ישראל עשרים וארבע אלף! ואלוהי פנחס שקנא קנאת ה' בדקרו את זמרי בן סלוא וכזבי בת צור, לא היתה המגפה נעצרת, והיתה פליה נחרצת על עם ישראל, וכנאמר: "פיניחם בן אלעזר בן אהרן הפהו השיב את חמתי מעל בני ישראל... ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (פנחס כה, יא).

נתבונן! גוי, רשע, בלעם הרשע ידע את סוד תכלית שגאתו של הקדוש-ברוך-הוא בעולמו, והוא עון הזנות, וידע שבזה תלוי קיום ישראל, ועד כליונו המחלט, חס וחלילה, ללא רחם. גוי רשע נוסף מצינו שיידע גם כן סוד זה, והוא נבוכדנצר הרשע. כאשר הגלה את ישראל בחרבן בית ראשון והיו כל ישראל בצרה גדולה; גולים מארץ אבותיהם הם ונשיהם וטפם לארץ זרה, מובא במדרש צנה נבוכדנצר לבנוזראדן שר צבאו ולכל תליו: כדי שיצלח בדינו חרבן בית המקדש ולהגלות את עם ישראל מאדמתם, הזהרו מלנגע בנשואות שבהם. כי אם תחטאו בהם, לא יתנם ה' בדינו, כי אלקיהם שונא זמה הוא, ואם תחטאו בזמה, לא יתנם ה' בדינו, כי יקצר עלינו מאד. ולכן הזהרו מחטא זה למען יתנם ה' בדינו.

והרי אם גלים אלו ידעו מהו סוד קיומן של ישראל, ולהפך - מהו כליון האמה - שכלו תלוי בחטא הזמה וגלוי עריות, היאך אנו, עם ישראל, לא נבין זאת ונהיה אחראים לכך במלא האחריות.

ב. עון הפריצות מסלק שכינה מישראל, ולכך נחשפים לכל פרעניות שבעולם

כל שמירתו של ישראל תלויה בפשיש השראת שכינה בישראל. ולמעשה, זה כל תכלית הרצון של הבורא בבניית המשכן ובית המקדש, וכמו שנאמר: "ויעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח), וזהו כל רצון ה' בתכלית הבריאה - לשכן בתוך עם ישראל. וחו"ל אומרים, כפשכינה בישראל, הרי שהם משפיעים בשפע גדול של בני חיי ומזוני. ואין לה שומר גדול לישראל כמו בזמן שהשכינה מסוככת עליהם כאמא על בניה, ומצילתן מכל פרעניות קשות ורעות.

אולם אין לה דבר המסלק שכינה מישראל כעון הזמה, וכנאמר בפסוק (דברים כג, טו) "ולא יראה בד ערות דבר ושב מאחריו" - שבעון ערות דבר - שב מאחריו, סלוק השכינה, רחמנא לצלו. ואז, הרי שעם ישראל חשוף לכל הפרעניות והחללים שבעולם, שהרי החסינות, שהיא השכינה הקדושה, נסתלקה מהם.

הלא לכן, בנות ישראל, להבין בשמעון פלוני נרצח, פלוני נחלה במחלה אשר לא יוכל להרפא, אזרחים נספו ונהרגו על ידי מחבלים, תאונות דרכים, עניות, ועוד פניה וכהנה, רחמנא לצלו, תכף על כל בת ישראל פשרה לבדק את עצמה אם אין זה במעל ובפרענות הזו, שהרי נאמר: "חרב נקמת נקם ברית" (ויקרא כו, כה), ואמרו חז"ל: אין אנדרלמוסיה ופרענות באה לעולם אלא פשיש תערבת אנשים ונשים. פלומר, פרצה בגדרי הצניעות.

ובמשנה (פה מ"ב) במסכת סכה מובא: "ומתקנין שם תיקון גדול: ומפרשת הגמרא, מהו התיקון הגדול שעשו בהר הבית - עזרת נשים, מחיצה נפרדת למנע תערבת אנשים ונשים, וקוראת לזה הגמרא "תיקון גדול", להראותך חשיבות הענין גם במקום נורא וקדוש כהר הבית, שכל הבאים שם הלא באים ביראה ופחד, וכח היצר חלש לכאורה, אף על פי כן תיקון גדול היה גם שם - לבנות עזרת נשים, וכל שכן במקום שיש צחוק וקלות ראש, כמה שהתערבת גורמת חלילה חרבן והרס.

ג. מסירות נפש של נשים צדקניות במצרים

הבה ונראה מה היתה צניעותן של בנות ישראל בתקופה הקשה של גלות מצרים, שכה מגדירים אותן חז"ל: "נשים צדקניות". ולא עוד, אלא שמיחסיים את כל הגאולה לזכותן. מספרים לנו חכמינו זכרונם לברכה, שבנות ישראל הכשרות, פשהו יוצאות לחוץ, היו מכערות עצמן

בפחם, וכשהיה המצרי רוצה להתעסק עמן, היה רואה מראיהן המכלער ופורש מהם. וכשהיו בבתיהן היו מקשטות עצמן ביותר לבעליהן, ובזכותן פרו ורבו בני ישראל למאד מאד.

ובאמת יש לעמוד יותר בעמק על גדלותן של נשות ישראל באותה תקופה; עם ישראל היו באותה תקופה בזמן של הסתרת פנים, שעבוד גוף ונפש קשה, עבודת פרך ללא לאות, וכידוע ומפורסם בתורה ובמדורשי רז"ל.

איזו תקנה ושאיפה היתה אז לבת ישראל להקים בית נאמן וצנוע אחרי ראותה את בעלה שבור ורצוף אחר יום עבודה מפרך? איזו תקנה ושאיפה היה להן להביא ילדים לעולם אחרי הגזרה של "כל הבן הילוד היארה תשליכהו"? איזה ענין בכלל נשאר לאותן נשים לשמר אמונים לבעל פשאין שום תכן של משפחה מסודרת? הלא אנו רואים שהרבה גרמה הגלות לישראל לטמע בין הגוים, או כדי להחניף להם, או סתם להחליף סגנון-חיים גויי יותר טוב ויותר בטוח, לכאורה.

ובנות ישראל הכשרות והצדקניות שמרו על צניעותן ולא הפרו אמונתן לבעליהן, ולא די שלא הלכו לשדות זרים, אלא עשו פעולות הדוחות את הזרים מלהתקרב אליהן.

ועלינו לדעת, דכמו שחמור למאד גופן של עריות, הוא הדין לאביזריהו של עריות הפוללים פרטים רבים: שיחה עם האשה, הסתכלות, ליצנות וקלות ראש, הההור וכדומה. וכמו ששנאוי לפני השם יתברך אב הטמאה - כן שנואים לפני תולדותיו.

ד. אשה הפרוצה בגדרי הצניעות -

בכלל "מחטיאי הרבים"

בנות ישראל! - אחריות כבדה מטלת עליכם, כי בחסר זהירות הרי מיד אתן נכשלות בעון החמור ביותר הנקרא "מחטיאי הרבים".

ונבאר זאת - ידוע חמר עון המחטיא את הרבים, אשר נאמר עליו: "שאינו מספיקין בידו לעשות תשובה", ותשובתו קשה וארכה. כי מה שאמרו חז"ל "אין מספיקין בידו", הינו שאין נותנין לו מן השמים סיעתא דשמיא לשוב, אבל יתכן ויזכה על ידי מאמצים רבים לשוב, וזכיות רבות צריך בשביל שתתקבל תשובתו. הבה ונראה אם להיות ממחטיאי הרבים, חטא מצוי הוא או לא.

בהתבוננות פשוטה נראה שאין מצוי כלל לאדם מן השורה להיות מכלל מחטיאי הרבים, כי בדרך כלל רב החטאים הם בין אדם עצמו למקום, או בין אדם לחברו, אבל להיות מפתה ומחטיא רבים זה מצוי באדם מנהיג, אדם צבורי הסוחף רבים אחריו ומחטיאם לדבר עברה, אבל בדרך כלל אין מצוי חטא זה. וגם באדם צבורי צריך לפעל בשטות ופעולות הסברה, ואפשר יעלה בידו ואפשר שלא, כי שמה לא ישמעו לו.

אשה ההולכת בגד לא צנוע ומסתובבת לה כף ברחוב, הרי היא מכשילה את הרבים, רגע רגע, הכשלה בטוחה, בלא טרח של עשייה, אלא בהליכה בלבד, ללא שום מאמץ ואפילו בלא ידיעתה, כל כף בקלות - ורבים רבים נכשלים בה. והרי צוברת לעצמה חבילות חבילות של חטאים, והרי היא נקללת בכלל "מחטיאי הרבים" שאין מספיקין בגדם לעשות תשובה.

בחור טהור בן תורה או בעל הבית ירא שמים, המשתדל לספג לעצמו תורה ויראה בבית המדרש, יוצא לרחוב אחרי כמה שעות של תורה ויראה, הלא יכול לאבד הכל בראיית עין אחת בגלל לבוש לא צנוע או בגלל שחוק וקלות ראש ברשות הרבים. הלא אשה זו המיתה אותו, אבדה לו את הנשמה, אבדה לו את כל רוחניותו, ומי ערב לו שיחזור לעולם לאותה יראת שמים שהיתה לו? ואמרו רז"ל (שבת לג): בעון נבול פה בחורי ישראל מתים, יתומים ואלמנות צועקים ואינם נענים, וצרות וגזרות מתחדשות. ואם כן כמה פרצה של נבלות פה בלבד גורמת - על אחת כמה וכמה פרצת הלבוש ושאר אביזרי עריות, כמה מבחורי ישראל מתים בגללה בגוף ובנפש. והרב "פלא יועץ" כתב () על המנבל פיו בעריות, ש-40 מלאכים מנדים אותו באותה שעה, וכל שכן על שאר אביזרי עריות החמורים.

ה. למדנו יראת חטא מבתולה...

וכיוצא בזה מובא בגמרא (סוטה כב.) רבי יוחנן אמר: למדנו יראת חטא מבתולה. ומספרת הגמרא שרבי יוחנן שמע בתולה אחת שנפלה על פניה והתפללה: רבונו של עולם, בראת גן עדן לצדיקים ובראת גיהנם לרשעים, יהי רצון שלא יפשו בי בני אדם ויפסידו חלקם בגן עדן ויירשו גיהנם.

ומפרש המהרש"א, שהתפללה שלא יכשלו בה בני אדם ויענשו, משום שעל ידי זה גם היא תענש, וכמו שאמרו חז"ל: "כל שחברו נענש על ידו, אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא" (שבת קמט).

ו. התבוננות - להתיש את מרץ היצר לפריצות

כל הנשים המתניפות במלבושים המושכים את העין, ובבגדים ובבגדים ובחלוקים מושכים, ובגברים מושכים - אפשר להוריד להן קצת את המרץ לכל זה על ידי סיור קל ב"בלינסון" ובי"תל השומר". כמה ילדים חולי סרטן, לא עלינו, שהחורים צמודים אליהם יום ויללה? כמה נשים חולות? וכמה גברים חולים? ואז, פשוטובים בבית החולים, מי מסתכל בכלל בראי? מישהו מדבר על אדם וצבע בעינים, בשם ולהתלבש? מי מדבר על זה? רוצים רק דבר אחד: בריאות. לצאת מבית החולים. לא מסתכלים על דברים אחרים.

"כל ישראל ערבים זה לזה" - מחובתה של כל אשה להעיר לחברתה על כל פרצה

בחסר צניעות, כמובן בשקט, בנחת, מבלי לביש, פדכתב: "הוכח תוכיח את עמיתך" אבל "ולא תשא עליו חטא" - לא לביש אותה, אלא להסביר לה שמתכוונים לטובתה, כי, חס וחלילה, בחסר צניעות הקדוש ברוך הוא בורח מהבית, פדכתב: "ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". ואם, חלילה, הקדוש ברוך הוא ישוב מאחרינו - אויה לנו. וכך מובא בזהר פרשת נשא: אם אשה צנועה פראוי ולא מתגלה כלום משערותיה, היא גורמת ברכה לבעלה ולבניה, שלום בבית, אשר ועשר. אך אם אין צניעות, היא גורמת חס וחלילה, הפסד.

אשה המחטיאה את הרבים צריכה להתבונן: אם בלח פריצתה בגדרי הצניעות להביא פרענות על כלל ישראל, אם כן, כל שכן שהיא עצמה ב"כונת" של הפרענות, ואם לא בא היום פרענותה - נבא מחר. תתבונן, שהלא היא באי-שליטתה על יצר התבולטות, וברצונה לצאת ולהראות, כולה במדה כנגד מדה להעניש, שכל בגדי התבולטותה יהיו רק בארון ללא וכלת ללבשם, רחמנא לאלן. כי אמנם בגדיה מבטחים, אבל גופה אינו בטוח בשמירתו. ולעמיתה - הצנועה המהלכת בלבוש צנוע וכראוי - גופה מבטח לבריאות אף שלבושה אינו כל כך "בטוח".

הנביא מיכה אומר: "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך" - זהו רצונו של בוראנו - "צניעות". ואשרי מי שתשתדל לעשות רצון בוראה. ובזכות הצניעות נזכה לבנים ולבנות צדיקים וצדקניות העוסקים בתורה ובמצוות.

ז. אשה המוסרת נפשה לצניעות - עושה רעש ושמחה גדולה בשמים

ואליכן בנות ישראל לידע! שפכל שקשה קיום המצוה על האדם, וככל שדרוש לקיומה מסירות נפש רבה - כן גדול שכרה, ומאשר המקימה בעולם הזה ובעולם הבא.

אשה הלוכשת צנוע פדת משה וישראל, ובליית ברה יש לה צרך לעבד במשרד או בחנות עם צות עובדים ועובדות שאינם חרדים, כמה מסירות נפש דרוש לה כדי להיות יוצאת ידי חובת מלוי תפקידה כבת ישראל כשרה.

הלא צריכה לשמר על עדינות בדבור; התרחקות משחוק ומדברים בטלים; מצות העובדים ואף מהמנהל, ויצר הרע מעלה לה מדי פעם פחד שיש חשש לפטורה אם לא תתנהג בהתאם לחברתה. כמה אמיצה ובעלת דעה נחושה צריכה להיות אותה אשה, ולא רק כדי שלא להכשיל ולהכשיל בלבד, אלא חובת היא להיות גאה בצניעותה ולא להראות שום נחיתות. להפך - עליה לראות עצמה כמיצגת את בנות ישראל הכשרות, בנות שרה רבקה רחל ולאה, בגאונה ועז, אמיצה שלא סרה מדרך אמותינו הקדושות.

כמה רעש בשמים ושמחה ונחת רוח נעשה לפני השם יתברך, ומלאכי השרת באים לפני הקדוש ברוך הוא ואומרים לו: ראה איזה בריה נפלאה יש לך בעולמך, בריה קלה מבשר ודם עומדת, מיצגת את דת קדשך ללא בושה, אלא בגאונה. אינה נסחפת בזרם הקלוקל, שומרת על דרך אמותיה הקדושות. כמה רב שכרה של אשה זו! וביותר ויותר, החוזרת בתשובה, שהיתה עד כה בחברה קלוקלת, בלבוש שלא צנוע ופרוץ כחברותיה, ופתאום מחליטה: עד כאן! אני משנה את דרכי ומהיום מופיעה ברחוב, בעבודה, בלבוש צנוע בלבד. ואינה שמה לב ללעג, לקפוח פרנסה, לתמיהת העולם על שנוי דרכה, והרי מהיום הרי היא שיחה בפי הבירות - כמה רעש זה עושה בשמים, אין לשער ואין לתאר.

ומובא בספר הקדוש "חסד לאברהם", כשאדם חוטא ומחטיא, בורא מלאכים רבים ורעים, וכלם מלאכי חבלה העומדים לפרע ממנו בחייו ובמותו, ושמים ויששים על הצלחתם להכשילו ומחכים לרגע לפרע ממנו. וילעמם מלאכי השרת וכל כחות הקדשה בצער ובאבל ובגיון ואנחה על שנאבדה נשמה קדושה והלכה שבי לפני כוחות הסטרא אחרא.

וכשחוזר בתשובה ומשנה דרכו, עושה הוא רעש ומהפך נורא למעלה בשמים, ואותם מלאכי חבלה תכף מורטים עצמם, ונהפך כל ששונם ליגון ואנחה על שברחה מהם הנשמה שנשבתה ויחכו מאד לפרע ממנה. ולעממתם שמחה עצומה - אבל ויגון הנהפך לששון אצל מלאכי השרת וכוחות הקדשה על ששבה לה הנשמה היקרה למקור מחצבתה.

ובגלל מהפך גדול זה הנעשה אצל בעלת תשובה, נאמר: במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמד, כי הצדיק מעקרו הרי הוא צדיק מעקרו, אבל יצירת מהפך כזה ההופך את האבלים לשמחים, ואת השמחים - כחות הסטרא אחרא - לאבלים, זה עושה רק בעל תשובה.

קול הצניעות

הפצת מאמרים בנושא תשובה, גאולה, וצניעות. המעוניינות לעזור בהפצת חומר לזיכוי הרבים, נא להתקשר: לטלפון: 0527-120-948 (החומר נישלח חינם בדואר) נא לקרוא ולהעביר הלאה לזיכוי הרבים.

הדף טעון גניזה.